

LAIVAS

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 31. Liepos (July) 28, 1923. Metai III

"Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879"

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina: Subscription Rates:

Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Puse' metų	75c.	Six Months	75c.
Vienas numeris	5c.	Single Copy	5c.

DRAUGAS PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Ave.

Chicago, Ill.

Į GERB. "LAIVO" SKAITYTOJUS.

Mes žinome, kad Jus gerai suprantate, kaip yra svarbu, kad kiekviena katalikų šeimyna ir kiekvienas katalikas skaitytų kokį nors katalikišką laikraštį. Todėl prašome Jus platinti "Laivą."

Nuo šio laiko, kas tik prisiūs pilnas metines prenumeratas trijų naujų skaitytojų, prisiursime dovanų "Kauno Albumą."

11-s. SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Šv. Mšų Lekcija (1 Korint. 15, 1—10).

Broliai. Aš duodu jums žinoti Evangeliją, kurią skelbiau jums, kurią jus ir priėmėte, kurioje ir esate, per kurią ir išganymą gaunate; koku budu aš jums skelbiau, jus atsimenate, jei ne dovanai įtikėjote. Nes jums pirmiausiai aš perdaviau, ką ir pats būvau gavęs, kad Kristus mirė už mūsų nuodėmes sulyg šv. Rašto, ir kad pasirodė Kefai ir po to vienuolikai. Paskui Jį matė daugiau negu penki šimtai brolių drauge, iš kurių daugelis tebėra iki dabar, bet kaikurie užmigo. Paskui Jį matė Jokubas, paskui visi apaštalai: paskiausiai už visus lyg išsibarstėliui pasirodė ir man. Nes aš esmi mažiausias apaštalas, kuris nėsmi vertas apaštalu vadintis, nes esu persekiojęs Dievo Bažnyčią. Dievo malone esmi, kuomi esmi ir Jo malonė manyje nebuvė tuščia.

Šv. Mišų Evangelija (šv. Morkaus 7, 31—37).

Anuo metu Jėzus, išėjęs iš Tyro rybų, atvyko per Sidoną prie Galijėjos jūros, pereidamas per Dekapolės ploto vidurį. Tenai atvedė pas jį kurčią, nebylį ir maldavo padėti ant jo ranką. Taigi, jis paėmęs jį šalin iš minios įdėjo savo pirštus jam į ausis, savo seilėmis prisilietė jo liežuvio, pažvelgęs į dangų, atsiduso ir jam tarė: Effeta, tai yra: atsiverk. Ir tuojau atsivėrė jo ausys, ir jo liežuvio raištis atsileido, ir jis kalbėjo, kaip reikia. Tuomet jiems liepė niekam apie tai nesakyti. Bet juo labiau jis tai jiems liepdavo, juo daugiau jis skelbė, ir juo labiau stebėjosi ir sakė: Jis visa gerai padarė: Jis padarė, kad kurtiniai girdi ir nebyliai kalba.

NAPOLEONAS IR PIUS VII.

Paprastas tai buvo iš pradžių karininkėlis. Korsikos saloje, netoli Italijos gimęs, įstojo francuzų kariuomenėn ir badavo. Užėjęo Francuzų revoliucija ir jis išliko gyvas tik delto, kad buvo mažas ir jo nieks nepastebėjo. Mažas jis buvo augumu, mažas turtu ir kariškąja ranga. Bet buvo jis didelis Dievo duotais gabumais ir dar didesnis buvo piktosios dvasios įkvėpta puikybe. O vardas jam buvo Napoleonas Buonaparte.

Greitai jis lipo augštytyn. Iš paprasto mažo kapralo, pulkininkas, generolas, vyriausias Francijos kariuomenės vadas, Francijos konsulis, Francijos Pirmasis konsulis, ant galo Francijos imperatorius Napoleonas Pirmasis. Tokie buvo dideli ir greiti žingsniai to nedidelio ugio žmogus. Koį iš paprasto karininko jis pasiekė imperatoriaus sosto augštybės, jam prisėjo su savo kariuomene peržengti augščiausius Europąje kalnus, Alpais vadinamus, perplaukti Viduramžio juras. Ir net Azijoje, Aigypto žemėje skambėjo Napoleono pergalės garsas.

Pergalėta tapo trumpu laiku visa Europa. Vokietija gulėjo po Napoleono kojomis. Italija pripažino jį Rymo karalium. Ispanija ir Neapolis užleido jo broliams savo sostus. Anglijos galybė buvo rodos visiškai susilpninta. Ir Napoleonas savo didybėje nebematė savo galybės rubežių. Ir ne jis vienas, bet visa Francija, kuo ne visas pasaulis.

Tuomet Napoleonas įsakė atmušti medalį. Vienoje to medaliaus pusėje jis padėjo Dievo paveikslą su parašu: Tau dangus! Antroje pusėje jis patalpino savo paveikslą ir parašą: O man — žemė! Ir kad panaikinti Dievo ga-

lybę ant žemės, kibo į Dievo atstovą ant žemės, šv. Tėvą. Tuomet Apaštalų Sostą valdė Pius VII.

Užėmė tad Napoleonas Bažnytinę Valstybę, užėmė Ry-
mą, patį šv. Tėvą paėmęs į nelaisvę pargabeno Francijon
ir uždaręs vargino keletą metų netol Paryžiaus pilyje, va-
dinamoj Fontenebleau. Visas pasaulis užjautė varginamam
seneliui, bet nebuvo galybės, kuri būtų galėjusi jį iš Na-
poleono nazu išvaduoti. Pagaliaus, kuomet jau persekioji-
mai ir Bažnyčios plėšimai pasidarė nebepakenčiami, Pius
VII paskelbė Napoleoną atskirsiąs nuo Bažnyčios. Napo-
leonas pasityčiodamas tarė: “Tavo prakeikimas neišmuš
šautuvų iš mano kareivių rankų.”

Neilgi po to tepraėjo metai. Napoleonas apgalėjo Ru-
siją, nuėjo net iki Maskvos. Bet palipęs į augštybes ėmė iš
ten dar smarkiau pulti žemyn. Siaura pasidarė tam ant že-
mės, kurs Dievui dangų tenorėjo palikti. Milijoninė ka-
riuomenė, šalčio, bado ir ligų vejama bėgo galvotrukčiais
ramo. Poras dešimtų tukstančių iš jų tepasiekė savo že-
mės. Kiti pražuvo, o su jais kartu ir Napoleono didybė.
Paskui vijosi Rusijos kareiviai, su jais pakilo visa Euro-
pa. Ir pavijo Didįjį Napoleoną ties Paryžium. Tuose pat
rumuose, kur jisai kankino šv. Tėvą, Fontenebleau pilyje,
prie to paties stalo, prie kurio jam prakeikimas buvo sura-
šytas, Napoleonas Didysis, Napoleonas Nepergalimasis bu-
vo priverstas pasirašyti, kad jis atsisako nuo Francijos sos-
to, nuo imperatoriaus titulo. Ir iš ten tapo iškeltas į šv.
Elenos salą, Vidurinioje Juroje. Tenai visų apleistas, sau-
gojamas, kaip plėšrusis žvėris per visą amžių, pasimirė.

O mirdamas pripažino, kad Dievas tėra vienas Karalius,
kaip menkų žmonelių, taip ir pasaulio valdytojų. *Žemaitis*

NEPAPRASTAS PASIŠVENTIMAS.

(Iš L'assero Romano).

Š. m. balandžio 9 d. rytmetų, pašto garlaisvis išplaukė iš Belizės miesto, Britanijos Honduraso sostinės (piet. Amerika).

Garlaivyje buvo 69 asmenys. Jų tarpe — kunigas Hopkins, jezuitas 79 metų, Atvibės vyskupas, ir Apaštališkasis Honduraso vikaras. Be to dar buvo trys seserys vienuolės: Cecilija, Pranė ir Veronika.

2 valandą nakties garlaivys prakiuro. Įsiveržęs vanduo užliejo mašinas. Garlaivys sustojo, pradėjo svyruoti ir į 15 minučių ėmė skęsti.

Seserys vienuolės ir dauguma keleivių atsiklaupė prieš vyskupą, kuris tarp riksmo ir verksmo, davė jiems išrišimą.

Jurininkai skubiai nuleido gelbėjimo valtį. Vienas jų, kad išgelbėti vyskupą, pasiūlė jam sėsti valtį, į ką Vys-

kupas ramiai atsakė: “Pirmiausia gelbėkite moteris ir vaikus.” Garlaiviui pradėjus skęsti, pamatęs jauną meksikietį, likusį be jokios pagelbos, vyskupas atidavė jam savo gelbėjimo juostą. “Te, — sako, — aš esu pasirėngęs stoti Dievo teisman tu gelbėk savo kuną ir sielą.”

Seserys vienuolės, Pranciška ir Veronika, pamačiusios keletą jaunų vyrų, nebegalintių gelbėtis, paklausė jų:

“Ar jūs vedė?”

— Taip!

— Ar jūs turite vaikų?

— Taip!

— Mes neturime nieko — pasakė vienuolės — tekite jums mūsų gelbėjimo juostas.

Garlaivys skendo. Vyskupas vandenyje jau sulig krutinės stovėdamas paskutinį kartą ištiesė ranką, laimindamas skęstančius, kurie kankinosi vilnyse. Jisai buvo dar

matomas, kuomet, pakėlęs akis dangun, ištiesęs rankas, kaip kad prie maldos, dingo vilnyse. Jo lavonas rastas ir iškilmingai palaidotas. Surasti ir seserų vienuolių lavonai. Jų viena laikė priglaudusi prie savęs, kudikio lavoną.

Be vyskupo ir seserų vienuolių bangose dingo 15 asmenų, daugiausia vaikų ir viena mergina.

Vyskupas Hopkins gimė Birmingame (Anglijoje), 1844 metais. Mokslus ėjo kaipo medicinos daktaras, ir tik vėliau, kunigu tapęs įstojo į Jezuitus.

1888 metais jisai buvo nu-

siųstas į Hondurasą ir, 10 metų praėjus, liko tenai vyskupu.

Panašiai didvyriškai mirė 1911 metais mūsų tautietis, kun. J. Montvila, gimęs Nendriniškių kaime Mariampolės apskr. Anais metais skęstant garsiam "Titanikui" kun. Montvila laimino žuvančius ir užleisdamas išsigelbėjimo laiveluose vietą.

"*Blaivybės Dirvos*" prieras: Gal kas savęs paklaustų ir pats sau atsakymą duotų, ar degtinę geriantieji, su saiku ir be saiko, galėtų šitokia šventa mirtimi mirti už savo brolius?

DIEVO PASIUNTINYS.

Buvo tai Pensylvanijoje, kur parapijinių mokyklų re-tai tepasitaiko lietuvių parapijose.

Tėvas buvo bedievis. Ir prisiminus jam kunigus ar bažnyčią paplusedavo keiksmas ir blevyzgomis. Motina taip pat, dar aršiau neapkėsdavo tikėjimo ir sakydavo, kad galėtų, tai visus kunigus ir vienuolius paskandintų arba pakartų savo rankomis. Ką tiems žmonėms blogo buvo tikėjimas ir Bažnyčią padarę, jie nė patys negalėjo pasakyti.

Gyveno ta šeimyna taip, kaip kitos panašios. Vyras

išlindęs iš kasyklų, kur po žemėmis anglis kasė, juodas į žmogų nepanašus, tuojau eidavo į karčemą "dulkių nuplauti." Ir taip nusigerdavo, kad atėjus savaitės pabaigai, karčėmninkas atimdavo jo visą mažne užmokestį. Namų parėjęs rasdavo pačią nuolatos ruščių; nuolatinės barnės, muštynės. Pati, negaudavo iš vyro pinigų pragyvenimui, dirbo namuose degtinę, pardavinėjo ir iš to gyveno. Bet ir pati delto budavo labai dažnai girta. Kaimynams buvo apie ką kalbėti. Ir matydami jų gyvenimo nesątaiką ir nepadorumus, žmonės tuom noriau kalbėjo, kad nuo savęs lengviau galėjo žmonių akis nukreipti ir apie savo panašius pasielgimus užmiršti.

Turėjo ta šeimynėlė dvejetą vaikučių. Klausėsi vaikučiai ir mokinosi iš tėvų netvarkaus gyvenimo. Lankė mokyklą, žinoma viešąją mokyklą, nes tėvas smarkiausiai uždraudė vaikams, kad nė kojos nedrįstų kelti tenai, kur kunigas pasirodo. Įvaikai, berniukas ir mergaitė, sekė tėvų žodžius, į bažnyčią niekuomet nėjo, apie kunigus manė, kaip apie kokias baidykles. O savo tarpe ir su kitais vaikais mušėsi ant gatvių, ir namo pareidavo dažnai su sukruvintais veidais, kad nuo girtų tėvų dar gavus į kailį. Patylomis, tad vaikučiai priprato keikti ir tėvus. Nebuvo nievieno, kas vaikučiams būtų gerą širdį parodęs, gerą žodį taręs, nes tiesa nebuvo nė už ką.

Bet kažkaip netikėtai, jiems teko susipažinti su katalikų vaikais, kurie lankė sekmadieniais tikybos pamokas parapijinėje svetainėje. Žingeidumo vedami vaikai nuėjo į tikybos pamokas.

Ypač mergaitė per visą pamokų laiką sėdėjo susiraukusi ir piktai žiūrėjo į kunigą. Jai per galvąėjo tie visi

keiksmas ir pikžodžiavimai ant kunigų, kuriuos girdėjo nuo tėvų. Kunigas beaiškindamas pastebėjo ruščių mergaitę ir meiliai prakalbino.

Išpradžių rustų buvo jos atsakymai. Bet kunigėlis buvo toks švelnus, taip meiliai ir prietelingai klausinėjo, kad nemačiusi ir negirdėjusi meilaus žodelio mergaitė pagaliaus atsileido. Ir pamokai pasibaigus ji jau nebežūrėjo taip ruščiai ir nebemanė apie kunigą, kaip apie baidyklę. Besiskirstant vaikams į namus, kunigas tarė: "Pasveikink tėvelius nuo manęs," ir idavė vaikams parsinešti "Laivą."

Pareinant namo vaikai susitiko prie durių girtą tėvą. "Ką tu čia turi" — sušuko tėvas išplėšęs knygutę iš rankų. Svyruodamas ant girtų kojų ėmė skaityti ir pamatęs, kad yra laikraštis "Laivas", sviedė jį į kampą ir spyręs vaikams suriko: — "Kad man daugiau tokių šlamštų nedrįstumėt namo parvilkkti!" Vaikai vienok, tėvui nuėjus, laikraštį pasiėmė ir paslėpė.

Ant rytojaus tėvas nuėjo darbo dirbti su skaudančia galva. Piktas buvo ant savę ir nežinojo už ką. Iš vakarykščio pasigėrimo skaudėjo galvą; burnoje buvo kartu, ant širdies dar karčiau. Visai surugęs leisdamos į žemės gilumą, į tamsybes, jis keikė savo likimą, kuris jam skyrė sunkų darbą, o neleido lėbauti taip, kaip šimtams kitų, milijonierių... Požemyse, nuo prisegtos prie kaktos lemputės nedaug buvo šviesos. Akmeninės juodos sienos nedavė atspindžio. ir ant širdies dar sunkiaus darėsi. Ruščiai dirbo žmogelis, įsilingavo darbe, bet įsilingavęs panorėjo daugiau anglių priskaldyti, daugiau uždirbti. Įkišo tad į iškaltą plyšį didesnę negu paprastai dinamito šmotą. Uždegęs knatą lėgo už kertės pasislėpti, bet užkliuvo koja, pavirto. Kol atsikėlė, plyšo dinamitas ir akmeninės anglies didelė skeveldra trenkė į jį ir pavertė ant žemės be žado.

Iškėlė sukruvintą žmogelį viršun. Ranka ir koja buvo sutriuškinta. Parvežė namo. Sutaisė, surašiojo; vaistais pakvipo visas namas. Verkė pati, vaikai nuliudę ir nusigan-dę stovėjo užkampyje. O per galvą sužeistojo žmogaus ma-tyt braidė lamai rimtos mintis, nes nedejavo, tik ruščiai sutraukęs antakius giliai mąstė. Išėjus gydytojui ir šiek tiek apimus namams, tėvas tarė dukrelei: “Ar tebeturi tą knygele, kur vakar parsinešei? Paskaityk man.”

Mergaitė paėmė skaityti. Ir skaitė, kas pasitaikė: apie Jėzaus Širdies gerybę; apie šventųjų žavėjančius pavyz-džius; apie Dievo buvimą; apie Kristaus meilę ir tt. Klau-sėsi sužeistasis, giliai mąstė ir pamažu ramyn ėjo jo veidas, akis ašaromis pasruvo. Pagaliaus pradėjo graudžiai verkti ir nejučiomis sušuko: “O Jėzau, koks aš buvau bjaurybė! O dieviškoji Jėzaus Širdie, pasigailėk manęs!”...

.....

“Dievas nenori nusidėjėlio mirties, bet kad pasitaisy-tų ir gyventų.” Už tat ir mūsų ligonis nemirė, bet pagijo dvigubai. Ilgos ligos laike jį nuolat aplankydamo “Laivas”. Jo skaitant klausėsi uoliai tėvas. nusiramino nuo keiksmų nelaimės laike ir motina. Pakviestas tapo kunigas ligonio išpažinties išklaudyti. Ir kuomet kunigas suteikęs Švenčiausiąjį paliko ligonį ramybėje, visame name pasklido kažko-kia nauja dvasia.

Pagijo tėvas, pasitaisė ir jo pati. Vaikučiai ir atsi-mainė. Nes atsimainė visas namas. Nebesigirdi jau keiks-mų ir nesutikimų. Vaikučiai nuolatos lanko tikėjimo pamo-kas. O tėvas dažnai, šventadienio vakarais paskaitęs “Lai-vą,” sako, kad tas laikraštis jų namams buvo tikras Dievo pasiuntinys. “Nes jis mums atnešė tą, ką Kristus atnešė pasauliui: Ramybę.”

K A S G I R D Ē T I ?

L i e t u v o j e .

Sadarytas naujas ministerių kabinetas iš dviejų socialistų liaudininkų, dviejų “nepartyvių,” keturių katalikų ir vieno žydo. Ministerių pirmininkas paliko tas pats Galvanauskas.

— Klaipėdos reikalu naujosios valdžios atstovai su Galvanausku priešakyje išvažiavo Paryžiun. Francuzai su Lenkais vėl nori Klaipėdą sau paglemžti.

— Kaune atidaroma augštesnioji technikos mokykla.

— Lenkų užimtame Vilniaus krašte įvesti neapsakomai dideli mokesčiai. Prekybiniai žmonės verčiami šimet antru kartu mokėti nuo 7 milijonų iki pusės milijono markių.

— Vilniaus miestas, lenkų valdomas įbrido į nežmoniškas skolas. Prie to prisipažįsta patys lenkai.

K i t u r .

Prezidentas Hardingas, norėdamas įsipiršti per sekančius rinkimus vėl į prezidentus, apkeliaavo visą Ameriką. Jau grįžta namo su gera vilti, kad jam pasiseks antru kartu prezidentauti. Ar bus iš to žmonėms geriau, sunku pasakyti.

— Italijoje, Etnos kalno išsiveržimas padarė žmonėms 8 milijonus lirų nuostolių. Pirmasis, kurs atsiuntė pagelbą nukentėjusiems, buvo šv. Tėvas.

— Italijoje mėginta nužudyti parlamente pirminioką Pietravalle, kuris sunkiai sužeistas peilių.

— Kinijoje sudėgė Pekine buvusieji imperatorių rūmai su daugybe brangių senovės liekanų.

— Estų dainų šventėje dalyvavo 447 chorai su 14.200 dainininkų. Tai bent chorelis susidarė iš tokio burelio!

— Turkija pasirašė su didžiosiomis valstybėmis taikos sutartį. Ačiu nesutikimams tarp Francijos ir Anglijos Turkija išsiderėjo sau viską, ko norėjo. Ir skolas atmokės popieriniais pinigais, ir kontrolės atsikratys svetimos, ir žemių naujų įsigys.

— Dabar Turkija mano statyti tunelį Konstantinopolyje, kuris jungtų miestą, iki šiol jūros perskirtą.

DRĄSUS BEDIIEVIS NOSĮ NULEIDO.

Užpalių kaime pernai parvažiavo iš Amerikos Pliurionas Bagočius, didis bedievystės platintojas. Jis gyrė žmonėms visus mokslus išėjęs, niekino kunigus, dergė tikėjimą, vedė žmones į bedievystę.

Kartą, didžiame susirinkime, jis pradėjo kalbėti, kad nesą jokio Dievo. Bet šitame susirinkime buvo ir studentas Pranionis, kursėjo mokslus užsienio universitete. Išgiręs tokią kalbą, jis paklausė Bagočiaus, piktai šypsodamos.

Sakyk, sveikas, iš kur žinai, kad Dievo nėra. Gal galėtumei mums tai prirodyti?

— Kad Dievo nėra, prirodyti negalėsiu, bet visgi tikėti nenoriu, kad nereiktų varžytis Jo įsakymais.

— Gal tamsiata nenori tikėti nei į tai, kad saulė šviečia, atsako Pranionis, o juk delto saulė neužgestų. Tas pats yra ir su Dievu. Ar nori tikėti į Jį, ar nenori, delto Jis neišnyks, Jis bus kaip buvęs, ir kada nors reikalaus nuo tamsos atsakomybės už nepildymą Jo įsakymų, už piktinimą kitų.

Nors tamista ir netiki į Dievą, nors ir kitus atkalbinėji nuo tikėjimo, tečiaus aš tamstai prirodysiu, kad Dievas yra.

— Prašome, prašome, sušuko visi susirinkusieji, tuomet byle koks valkata nebegalės ir mums galvos beapsukti.

— Na jei taip, pasiklausykite ir pasistengkite visą suprasti.

Kad yra Dievas, tai prirodo visi sutvėrimai. Pradėsi-me nuo pačių žemųjų. Visi pasaulio matomieji ir apčiuo-piamieji dalykai yra sudėti iš atomų.

— Kas tie atomai? paklausė Bagočius.

— Nagi tamsta sakais visus mokslus išėjęs ir atomų nežinai, atsakė šypsodamas Pranionis. Atomai yra taip ma-žos medžiagos dalelės, kad jų negalime pamatyti nei plika akimi nei per padinančius stiklus. Tie atomai yra ne vieno-di. Jų yra apie aštuonios dešimtys rūšių, o kiekvienoj ru-šyje yra jų nesuskaitomos daugybės. Iš atomų yra sudė-ta visa mūsų žemė, ir visas vanduo, ir oras, ir žolės, ir medžiai, ir gyvuliai ir žmonių kunai.

Mokslininkai su visokiais prietaisais ir per visokius bandymus gan gerai ištyrė tuos atomus ir pažino jų veikti-cao būdą.

Iš tų tyrinėjimų pasirodė, kad ir tos mažutės dalelės atomai yra gražiai sutvarkyti ir turi savo įstatymus, su-lyg kurių jie veikia. Mokslininkai patyrė, kad atomai, lyg nuobodžiaudami, nebuna pavieniui, bet kiek nors tik gali veržias susivienyti su kitais atomais. Taip susivienijęs a-tomų būrelis vadinamas molekula.

Atomai vienijas griežtai nustatytoje tvarkoje. Delto iš kalno galime žinoti, su kokiais atomais tas ir tas atomas

vienysis, o su kokiais nesivienys, o su kokiais nesivienys, su keliais jis vienysis, kiek besivienydamas išleis karščio, kokią turės spalvą ir tt. Tokiu budu ir mažiausi atomai veikia sulyg ištisos eilės įstatymų.

Dabar čia kilsta klausimas, kas tuos įstatymus davė, kurių klauso pagaliaus ir mažučiukai atomai? Gal manote, kad žmonės jiems tuos įstatymus davė? Jei žmonės būtų jiems tuos įstatymus davę, žmonės galėtų juos ir atmainyti. Tuotarpu ko mokslininkai nėra darę, kad tuos atomų įstatymus atmainius, tečiau atomai žmonių neklauso. Daryk ką nedaręs, o jie šventai pildo savo įstatymus ir tiek. Jei atomai žmonių neklauso, tat žmonės negalėjo jiems duoti tų įstatymų. Kas tat tuos įstatymus davė? Kitas niekas negalėjo išleisti įstatymų, kurių klausytų ir negyvi atomai, tik jų Sutvertojas Dievas.

— Ponas kalbėtojau, ačiu už tokį gražų prirodymą, bet aš prašyčiau, gal paimsi ir stambesnių dalykų, nes tie atomai smulkučiai, nei jų apčiuopsi, nei akimi pamatysi, prabilo viena iš klausytojų.

— Gerai, sako Pranionis, paimkime kad ir orą, kuriuo alsuojame. Alsuoja oru žmonės, alsuoja gyvuliai ir bealsuodami sugadina orą. Iš plaučių išpučiamasis oras yra suterštas nuodais, vadinamais angliarukščiu. Tas nuodingas tvaikas yra taip kenksmingas žmonėms ir gyvuliams, jog žmonės nusloptų ten, kur tų nuodų perdaug susirinktų.

Tuos išpučiamuosius nuodus žmonės panaikinti negali. O kadangi oro pasaulyje yra neperdaugiausiai, tat ir rodo, kad per amžių amžius žmonės ir gyvuliai bealsuodami jau turėjo sugadinti visą orą. Jei oras būtų visas sugadintas, tuomet gyvenimas ant žemės nei žmonėms nei gyvu-

liams butų visai nebegalimas. Bet ką pagadina vieni, tą pataiso kiti.

Alsuoja oru nevien gyvuliai ir žmonės, bet taip pat ir žolės ir medžiai. Žolės ir medžiai bekvėpuodami tuos nuodus, įtraukę į save, juos padalina: vieną dalį (anglių) palieka sau maistui, o tyro oro dalį, kuri vadinasi ozigenu ir kurs yra reikalingas žmonėms bei gyvuliams, išpučia lauk. Tokiu būdu žolės ir medžiai bekvėpuodami naikina nuodus ir pataiso orą, nuvalydami jį nuo nuodų.

Nejaugi negalite numanyti, kad tas stebėtinai sutvarkymas pats pasidarė. Ne, nei koki tvarka pati nepasidaro. Tai sutvarkė Amžinoji išmintis, kuri yra Dievas.

ATSAKYMAI Į PAKLAUSIMUS.

Klausimas. Kokie yra tikėjimo šaltiniai, šv. Bažnyčios vartojami? J. D i m š a.

Atsakymas. Šv. Raštas, šv. Padavimas ir protas. Protas yra pirmutinis, nes be proto negalima suprasti nė šv. Rašto, nei apie padavimus sužinoti. Šv. Raštas duoda mums daug žinių apie tikėjimo dalykus, bet ne visas.

Nes apaštalams buvo pasakyta — “eikite ir apsakinkite,” o ne “eikite ir surašykite.” Tad apaštalai ėjo ir apsakinėjo, o surašyti tapo jų apsakinėjimais ne visi. Šv. Jonas aiškiai sako: “Daug ir kitų dalykų padarė Jėzus, kurie nėra surašyti šitose knygosė, kurie jeigu butų surašyti, manau, kad tokių knygų pasaulis nesutalpintų.”

Protestonai ir visoki klaidatikiai nemėgsta pripažinti šv. Padavimų, o tuotarpu pripažįsta nenorėdami. Jie pri-

pažįsta, kad sekmadienis yra krikščionims šventa diena, kad tokios, o nekitokios knygos yra laikytinos už šv. Raštą, ir t. t. Tuotarpu nei apie sekmadienio šventimą, vietoje žydiškos subatos, nei šv. Rašto knygų surašo šv. Rašte mes neturime. Ir daugelio dalykų, į kuriuos mes tikime, arba pildome, šv. Rašte nerasime. O vienok tikime ir pildome delto, kad žinome, jog taip darė pirmieji apaštalai, jų mokiniai ir pirmieji krikščionys. Jeigu tie, kurie Kristų matė, girdėjo, taip tikėjo, — tai taip privlome ir mes tikėti ir pildyti.

Kas iš tikėjimo dalykų ne tapo šventame Rašte surašyta, tapo užrašyta vėliau, antrame ir trečiame amžiuje, krikščionybėje garsių šventųjų vyrų, vadinamų Bažnyčios Doktorais.

Ne tai klausimas, nei šis, nei tas. Negana mums vienas ant kito užmetinėjimas talpinti; bet jei mes turime katalikišką spaudą ir esame katalikai, tai mes platiname šviesos mokslą.

J. D i m š a .

Atsakymas. Į tą sakymą reikėtų verčiau atsakyti paklausimu, ko Sveikas norėjai. Mes esame katalikai, mes turime katalikų spaudą, ir mes platiname šviesos mokslą. Tamsta matyt nenori, kad būtų katalikų spaudoje talpinami užmetinėjimai ir užpuldinėjimai asmeniškai. Žinoma būtų gerai, kad be asmeniškų užsipuldinėjimų būtų galima apseiti. Būtų gražiau, kad mes tikrai šviesą skleistume, apie tamsius dalykus nė žodžio nesakytume. Bet katalikų spauda gyvena ant žemės ir ji daro lygiai taip, kaip saulė: apšviečia gerus dalykus, apšviečia ir purvą. Gerus dalykus apšviečia, kad žmonės juos pamatę, pasinaudotų, pasidžiaugtų; bloguosius apšviečia, kad žmonės jų pasisau-

gotų, kad pasitaisytų. Kai nebebus pasaulyje blogo, kai asmenis nebedarys klaidų, arba kai tyčia nebegadins žmonių apgaudinėjimais, tuomet ir katalikų spauda rašys tik apie šviesą. Bet kol žemė nepavirto į dangaus karalystę, prisėina kartais ir į purviną pelkę katalikų spaudai pašviesti. Tai ji greičiau nuo tokio pažvelgimo išdžiuvu.

Jei kada kas nors Tamsta užkabino spaudoje, pasiklausk, ar tiesa tai buvo, ar ne. Jei tiesa. pataisyk. Jei netiesa, — džiaugkis, kad netiesa: reiškia ne apie Tamstą buvo rašytą.

ŠVENTASIS ELGETA.

Nelabai senai Ryme tapo pripažintas šventuoju ypatingas žmogus.

Tuomi žmogumi yra Juozas B. Labre, elgeta-francuzas.

Kuomet jis eidavo per namus elgėtaudamas, žmonės jo labai nepakęsdavo ir tankiai pavarydavo nuo savo durių. Bet jis kantriai nukentėdamas neatsakydamas nei žodžio, o patylomis meldavosi už juos, ir padėkojęs už persekiojimą atsitraukdavo nuo namų.

Bet kuomet gaudavo kiek didesnę išmaldą dalydavosi su tais, kurie budavo nelaimingesni už jį sakydamas: “Imkite, gal jūs šandie nevalgę esate, o man Dievas ryt duos.” Ir budamas sename amžyje elgeta mirė.

Praslinkus keliems amžiams Tėvas Šventasis ištyręs jo gyvenimą pripažino šventuoju, nes Dievas apdovanojo jo kapus stebuklais, ir paliepė jo kuną padėti ant altoriaus. Tuomet tų pačių žmonių turtingieji ištasė po siulelį jo elgetavimo dienu maišus, kurie buvo surasti, ir įsidėję į auksus laikė kaipo relikviją ir dabodavo jas su didžia pagarba kaipo šventojo palikimus.

Ž e m a i t i s .